גן..
או
אש..

מעט

בשם אללה הרחמן

גן או אש

סיפור בהשראתו

מעט

מוגן על ידי אלוהים

אסמה רצה על ברכיה של סבתה בוכה, וכשסבתה טפחה על גבה, היא הרימה את ראשה ואמרה בזמן שעיניה דומעות:

סבתא, סעייד לא רוצה לחלוק איתי את הצעצוע החדש שהדודה נתנה לו! זה כאילו אני לא אחותו הקטנה, תגיד לו משהו, סבתא!

הסבתא התקשרה לסעייד, שהשיבה מרחוק: **זה הצעצוע שלי, סבתא, אני הבעלים ויש לי את הזכות לשחק איתו לבד או לחלוק עם מישהו**. הסבתא ענתה בקול רם - כדי שעסייד יוכל לשמוע אותה מנגבת בעדינות את שערו של אסמה: **עזבי אותו, בתי, ובואי לספר לך סיפור שאת תהני ממנו... קדימה, התפללי קודם לנביא מוחמד!**

דודה נתנה לי אותו במתנה

הסבתא התחילה את סיפורה: פעם היה ילד בשם אסעד שרץ בעולם הצבעים, רץ ורץ אחרי ציפור מרתקת, אבל לפתע הוא עצר כששתי דלתות ענקיות הופיעו מולו. לאחר מכן התקרב אסעד, בחר את הדלת הראשונה, ודחף אותה במכה חזקה, ואז היא נפתחה למקסימום.

להפתעתו, הוא מצא קבוצת אנשים סביב שולחן עגול, התאספו סביב קערת מרק גדולה, ריח המרק היה טעים, כולם הסתכלו עליו בתאווה, אבל כולם היו רזים ועצובים!..

אסעד הקטן שאל : איזה דבר מוזר!.. כל עוד הם רעבים, למה הם לא אוכלים את האוכל הטעים הזה?

עד מהרה, "אסעד" הבחין במשהו מוזר. ידיהם היו כולן כמו כפיות, הן היו כל כך ארוכות עד <u>שלא יכלו לכופף אותן כדי להכניס אותן לפה</u>; אז הם המשיכו להסתכל על האוכל ולחלום להיות שבע.

"אסעד" היה מבולבל , אבל פתאום הוא הרגיש שמשהו מושך אותו מאחור.

תודה לאללה

כמה טעים

הא הא

יממם!

חדשות טובות

נשמע שהאנשים כאן מאושרים!

אסעד הסתובב לראות את הציפור המקסימה - שהוא רץ אחריו לאחרונה - מושך אותו מהחדר עד שלקח אותו לדלת השנייה. אסעד דחף אותו בחוזקה, הדלת נפתחה במהירות, ומשפחה הופיעה מאחוריה גם בשולחן עגול, וכך היו ידיהם בצורת כפיות ארוכות, אבל המקום היה מלא בצחוק ושמחה!

אסעד שם לב שאנשים בחדר הזה בריאים ומשומנים, הוא גם שם לב שקערת המרק באמצע השולחן ריקה, חוץ משאריות מזון, המעידות רק על דבר אחד; האנשים האלה אכלו את האוכל שלהם למרות ידיהם המוזרות הארוכות!

לפתע הגיעו כמה מהמשרתים ומילאו את הקערה בכלים טעימים. אסעד שם לב לדעת את סוד האנשים המאושרים האלה, ושם כולם התחילו לאכול, אבל איך עם הידיים המוזרות שלהם?

כן, אסעד הופתע כשראה אותם; כל אחד מהם טובל את הכף הארוכה שלו בקערה, ואז מאכיל את חברו, כמו שחברו מאכיל אותו וכו'..!!

ברגע שהסבתא סיימה את סיפורה, קראה אסמא: זה נפלא, סבתא. האנשים האלה נדיבים ואוהבים זה את זה, אז הם ראויים לחיים ולאושר!

ענתה הסבתא: "זה נכון, אסמא. לגבי הקבוצה הראשונה, הם היו קמצנים ואנוכיים, אז הם העדיפו למות מרעב ומכאב מאשר להיות נדיבים ולעזור אחד לשני!"

אסמא קפצה ואמרה: "הבנתי!, הקמצנים הם אנשי הגיהנום שמתייסרים בקמצנותם ובאנוכיותם. באשר לנדיבים, הם אנשי גן העדן, אשר בשיתוף הפעולה ובאהבתם, יש להם כיף ותהנה באותו רגע ", סעייד נכנס לחדר, ואמר בחיוד: אסמה, יש לי הצעה, מה את חושבת שנשחק ביחד; אז את תיהני ואני?

... הושלם בחסדי אללה...